

IRENE RODRIGO

IL·LUSTRAT PER JOTACÉ PEREA

EL LLIBRE DESFET

EL LLIBRE DELS FETS COM MAI L'HAVIES LLEGIT

ESPURNA
bromera

INTRODUCCIÓ

LA PLOMA O L'ESPASA

Dilluns, nou i cinquanta-sis del matí. Dia perfecte per a fer tard al coworking. O el metro posa el turbo, o m'incorporaré a la videoreunió de la revista quan estiga a punt d'acabar-se. Magnífica manera de començar la setmana: perdent una faena de la meua col·lecció de treballs precaris!

Si és que soc un desastre. Qui em va manar seguir cegament els meus somnis d'escriptora? Quan vaig començar a estudiar periodisme fa cinc anys, m'imaginava accedint a l'Olimp literari com a membre de ple dret només em graduara. Tot el coneixement adquirit en la carrera m'ajudaria a escriure la primera part de la saga fantàstica per a adolescents que maquinava en el meu cap des que tenia dotze anys. La novel·la es convertiria en un èxit instantani i es traduiria a totes les llengües majoritàries i minoritzades! L'editorial m'organitzaria una gira mundial de debut que em portaria per les grans capitals del món: Londres, París, Nova York, Ciutat de Mèxic, Tòquio, Delhi. I amb cada nova entrega de la saga, un altre tour! Els hotels amb vista als millors skylines, els matxa latte més fluorescents arreu del planeta, les celebritats que sempre he desitjat conèixer: eixa vida desbordant de glamur es reflectiria a

les meues xarxes socials (que, per descomptat, gestionaria un community manager). Com al·lucinarien els meus antics companys de facultat! Sobretot veient els reels en què els fans coreans, egipcis o bolivians es barallarien per tal d'emportar-se l'últim exemplar de la llibreria. Suats i pudents per l'esforç, arribarien a la taula on la seua ídola, és a dir, jo, estaria signant llibres. Amb llàgrimes als ulls i la veu tremolosa, em demanarien una dedicatòria. «Soc el fan número u de la teua saga!», exclamarien tots. «No puc esperar que isca el següent volum! He vist la pel·lícula (perquè sí: els meus llibres s'adaptarien al cine) i em va flipar, però les novel·les són infinitament millors! Eres l'escriptora més talentosa de la Terra!»

Aleshores jo, satisfeta per saber-me admirada, però també esgotada després de sis hores gargotejant autògrafs, i fantasiejant ja amb la banyera d'hidromassatge i el servei d'habitacions de l'hotel, escriuria en la primera pàgina en blanc del llibre:

«Per al meu fan número u. Amb molt de carinyo, Wendy Flowers».

Que bonic: Wendy Flowers. Sona alegre, càlid, primaverl. O això espere, perquè només jo sé com em vaig calfar el cap per a crear-lo. Wendy Flowers no és el meu nom real. Em diuen Paula Capdevila, encara que tot el món em diu Pau: Pau Capdevila. Tot i que sona menys *fancy* que Wendy Flowers, a mi m'agrada. Al cap i a la fi, és el nom que m'ha acompanyat des que era una xiqueta de bressol. I la veritat és que m'encantaria signar els meus llibres futurs amb eixe

nom. Cosa que faria, si no fora perquè Pau Capdevila ja existix en el panorama literari. I no és ella, sinó ell: un escriptor vint anys més gran que jo, amb quinze llibres publicats a l'esquena i una inexplicable estela de prestigi que l'acompanya allà on va (que és a tot arreu, perquè el tio pareix omnipresent).

Corre, Pau!, em dic a mi mateixa. Intenta obrir-te pas per a agafar lloc a prop de les portes del vagó abans que s'obriguen. Si no, esta massa humana passarà per damunt de tu i perdràs l'oportunitat d'eixir en la teua parada de metro. Acaben de tocar les deu, l'hora a què comença la reunió. M'hi podria incorporar a través del telèfon mòbil, però, tot i l'esprint que m'he marcat per a dutxar-me, pentinar-me i vestir-me en menys de deu minuts, continue pàl·lida i ullerosa. Faig més por que la bruixa de Weapons. Només em falta que els de la revista de moda em vegen així! Si fora la d'animals, encara... En fi, este passeig (o esta carrera) des de la boca de metro fins al coworking em colorejarà una mica la cara, o això espere.

Tot el món sap qui és Pau Capdevila. Com per a no saber-ho! Si no es publica una entrevista seua al diari, te'l topetes en un vídeo de YouTube o trobes algú recomanant la seua última novel·la en una story d'Instagram. Quin malson, de veres. Damunt, s'ha fet famós amb novel·les històriques avorridíssimes. A Pau Capdevila el que li va són les batalletes de reis, nobles i cavallers de fa cinc-cents o mil anys. Que no dic jo que no siguen interessants, però és que el pobre no té gens de gràcia a l'hora de contar-les. A les seues novel·les

tot són clixés, romanticisme barat i escenes interminables d'homenots testosterònics intentant demostrar que són els més destres amb l'espasa. No t'aguante, Pau Capdevila! Primer em furtes el nom i després em condemnes a buscar un pseudònim literari perquè no confonguen la meua escriptura d'alta qualitat amb els teus best-sellers de saldo. Bé, si és que algú poguera confondre-la...

Les deu i quatre minuts. El coworking està en girar el cantó. Potser encara arribe a la videotelefonada.

Els de l'agència de representació d'influencers estan fent-se un café en una de les taules de la recepció. Em faig la boja per a evitar saludar-los: ara no tinc temps perquè m'atabalen amb un dels seus sondejos de mercat camuflats de companyonia. Cada dos per tres irrompen en el meu cubicle per a preguntar-me si conec esta o eixa altra prescriptora de moda o *lifestyle*, i quina opinió en tinc. Com que soc la més jove del coworking, es pensen que estic al dia de tot el que es cou a les xarxes. Però si entre els articles per a la revista digital de moda, la d'animals de companyia, la de viatges, la de xafardejos, la de cine i la de cotxes no tinc temps ni per a obrir Instagram! I eixos són els treballs «estables»: d'encàrrecs puntuals i pagats amb almoïna, en tinc a cabassos. És el que té ser freelance, supose. Pencar i pensar i no eixir mai de la roda de la precarietat i l'estrés. No sé ni com puc mantindre el meu despatxet al coworking. De fet, no el puc mantindre. O les coses agafen una altra direcció miraculosament, o el pròxim mes hauré de tornar a treballar des de casa,

amb els pesats dels meus pares donant-me la tabarra minut a minut.

Pau, per què no et busques una faena normal?

Pau, no diràs que no t'advertírem dels riscos d'estudiar periodisme!

Després de tot el cap de setmana, el meu cubicle fa pudor de tancat. Pague la tarifa més barata del coworking: sis metres quadrats, dos escriptoris, zero finestres. Compartisc espai amb Bea, una advocada que només treballa de dimecres a divendres. Ella sí que viu bé.

Pau, mira que t'ho diguérem: d'advocats sempre se'n necessiten! Dret és una carrera amb futur!

Encale l'abric i la bossa al penja-robes a tota velocitat. Ni una llançadora de disc a les últimes olimpíades! M'assec a la cadira giratòria, òbric el portàtil sobre l'auster escriptori (totes les plantetes que hi vaig col·locar al principi se'm van marcir per falta de llum solar) i observe la imatge que la pantalla encara en negre em torna de mi mateixa. Em pentine amb les mans i m'estire els baixos de la camisa per a eixugar-me la suor de la cara. No estic de catifa roja, però crec que he millorat respecte al selfie que m'he tret al metro. Almenys, la carrera fins al coworking m'ha enrogit les galtes i m'ha llevat l'aspecte fantasmagòric.

Una volta iniciada la sessió a l'ordinador, busque l'e-mail amb la convocatòria de la reunió i faig clic sobre l'enllaç. Són les deu i huit minuts.

—...per això hem hagut de prendre la dolorosa decisió de... Ui, hola, Paula, bon dia —diu el cap de redacció

de la revista digital de moda. Li he dit huitanta vegades que em diga Pau, però es veu que no li entra al cap. Les seues ulleres ocupen quasi tot el requadre des d'on em saluda, el principal i més gran de tots. En els altres set requadres menuts reconec la resta de periodistes freelance que, com jo, venen el seu temps a este mitjà online que ens paga la peça de cinc-centes paraules a deu miserables euros.

—Hola, perdoneu, el metro s'ha aturat enmig d'un túnel durant més de quinze minuts —mentisc—. Per això no he pogut connectar-me abans.

—No et preocupes —respon el cap de redacció—. Els estava comentant als companys i companyes que...

—Que ens tiren al carrer a tots, ras i curt —diu Marc, un freelance que va començar a col·laborar amb la revista poc després que jo.

—Com? —pregunte. No sé si ho he entés bé o és que encara tinc el cap en Pau Capdevila i les insuportables bregues medievals.

—Bé, Marc —s'afanya a intervindre el cap de redacció—, jo no seria tan cru. No vos tirem al carrer, perquè tècnicament no treballeu en esta empresa. Sou treballadors autònoms, així que no vos podem fer fora. Senzillament, d'ara endavant prescindirem dels vostres serveis.

—Espera, què? —torne a preguntar, sense voler creure el que crec que està passant.

—Açò és per la maleïda intel·ligència artificial, veritat? —pregunta Carla, una altra freelance de monyo rapat al dos i les parpelles sempre recobertes d'ombra d'ulls blava.

—No hi ha un motiu únic —respon el cap de redacció—. Només podem dir-vos que estem molt contents amb el vostre treball i que tant de bo puguem tornar a comptar amb vosaltres en el futur...

Marc ja no està a la reunió: s'ha desconnectat de la videotelefonada sense dir adeu. Un parell de companyes segueixen el seu exemple. Jo no sé com reaccionar. Açò significa el que estic pensant? Estic perdent el treball a la revista?

—Bé, permet que et corregisca a tu també, Paula —diu el cap de redacció. Es veu que he formulat la pregunta en veu alta sense ser-ne conscient—. Com he dit abans, açò no era un treball, sinó una col·laboració...

El pretèrit imperfet del verb *ser* confirma el que sospitava.

Al cap de cinc minuts, la reunió ha finalitzat i jo torne a vorè'm reflectida en la pantalla negra del portàtil. Fantàstic: un client menys per a la meua ja irrisòria cartera! Un any després de graduar-me, açò és el que he aconseguit: passar-me el dia redactant textos que no li interessin a ningú, atapeïts de paraules clau perquè revistes de contingut estúpid que fan negoci a base de publicitat i sous humiliants es posicionen a la primera pàgina dels buscadors. No cal dir que el somni de ser una escriptora d'èxit no s'ha fet realitat. Wendy Flowers no existix i probablement mai existirà. Que ingènua eres, Pau. Ingènua i pringada! I en això sí que no li pots tirar la culpa a Pau Capdevila. A l'altre, vull dir, al senyor obsessionat amb les croades i la batalla d'Almansa. Per culpa de qui o què no has pogut escriure

més de vint pàgines del primer llibre de la saga que havia de fer-te rica i famosa arreu del món? Potser el capitalisme i la precarietat, que et tenen apegada a l'ordinador dotze hores al dia a canvi d'una misèria que no et dona ni per a independitzar-te, tenen alguna cosa a vore. Però ja et dic jo que, en este assumpte, Pau Capdevila no hi pinta res.

En fi. Potser no és moment d'autocompadir-se, sinó d'entrar en LinkedIn i contactar amb mitjans que encara busquen éssers humans per a contractar, encara que les tarifes siguen per a posar-se a plorar.

Toque el teclat i la pantalla es descongela. Amb tanta pressa, m'adone que encara no he revisat el correu electrònic. A la safata d'entrada trobe cinc butlletins publicitaris, un e-mail de l'editor de la revista d'animals, tres notificacions de LinkedIn proposant-me seguir perfils estratègics...

...i un e-mail de... qui? Jaume I el Conqueridor?

Almenys això pretén la direcció: jaumeI@elconquerid.org. El correu no té assumpte. Una de dos: o és spam o és una broma d'algun company de la carrera. Potser de Lluís: ell sí que anava de conqueridor, però no de terres, precisament. Marque el correu com a no llegit sense ni tan sols obrir-lo i m'afanye a escriure un article sobre armadillos domèstics, aparentment una moda en auge entre les excèntriques celebritats de Hollywood. Un benefici col·lateral de ser autònoma pluriocupada és que he après a teclejar a tota virolla. Escrivint a setanta paraules per minut, em lleve l'article de set-centes paraules en deu minuts. Revisió i edició

en deu minuts més, i amb tres encàrrecs pareguts i aguantant-me les ganes d'alçar-me a pixar, l'hora m'ix a trenta euros. Només necessite deu hores com esta per a cobrir la tarifa d'autònoma! Meravellós, supose.

Llàstima que tant la quantitat d'encàrrecs que m'arriben com la meua creativitat vagen de capa caiguda, cosa que no m'impedix agafar una infecció d'orina cada dos per tres...

Acabe l'article dels armadillos en díhuit minuts (rècord!) i torne a comprovar la safata d'entrada. No hi ha cap correu nou. Però ahí continua el del Jaume I fake.

Vinga, per què no el llegim? A vore quina xorrada tracten de vendre'm o quina història s'ha inventat Lluís per a *conquerir* l'única companya de classe amb qui encara no ho ha intentat. Segur que és més apassionant que la història de la meua vida.

La decepció en obrir el correu és màxima. Només hi ha un enllaç: www.jaumeielconquerid.org

Passe de clicar-hi. I que es descarregue un virus que infecte el meu portàtil, saps o què? Si ja no tenia estalvis per a comprar-me'n un de nou, ara que he perdut una faena hauré d'apretar-me encara més el cinturó.

Esborre el correu. Continue escrivint textos de cotxes híbrids que mai conduiré, vacances a paradisos terrenals on segurament mai viatjaré i xafardejos de famosos les vides dels quals no em podrien importar menys. Després de quatre articles tinc el cap que ja no sé ni conjugar verbs correctament. Vaig a la cuina del coworking i em prepare un café mentre xarre amb Llu-na, la xica que construïx taules de surf amb materials

biodegradables... i el meu *crush*. Per a fer-me la interessant, li dic que estic treballant en la meua novel·la. Si sabera què escric en realitat, deixaria de posar-me eixos ulls tan monos i de somriure'm dolçament cada vegada que ens creuem. Això sí que no!

Són les dotze menys quart quan torne al meu cubicle. A la safata d'entrada parpelleja un nou missatge no llegit.

Jaume I el Conqueridor una altra volta? De veres?

Tot i que hi ha una diferència: esta vegada, el correu sí que té assumpte. Llarguíssim. De fet, tant que la previsualització es talla. Diu: Vós ens disculpareu, havíem oblidat el sant i senya, ací vos l'adjunt...

WTF? Estic a punt d'eliminar-lo, però la curiositat em supera. L'òbric.

A banda del mateix enllaç d'abans, ara hi trobe el següent:

Sant i senya: PauCapdevila

Supose que es referix a la contrasenya... Per si el dia de hui no era prou surrealista, no? Açò de què va? Siga qui siga la persona que hi ha darrere d'esta trama, almenys sap com em diuen. La hipòtesi que Lluís en siga l'ideòleg cobra força. No m'abellix gens ni miqueta vore-li la cara (i, per favor, que siga només això, la cara), però, arribada a este punt, necessite arribar fins al final.

Faig clic a l'enllaç. Una vegada dins, introduïsc el «sant i senya», PauCapdevila, en un rectangle buit, i prem *enter*.

A la pantalla apareix una espiral pegant voltes sobre si mateixa, com si un arxiu estiguera carregant-se. Així

transcorre un minut llarguíssim. Comence a convèncer-me que tot açò és una broma absurda. I a mi les bromes absurdes em cansen. Estic a punt de tancar la pestanya del navegador quan l'espiral desapareix i és substituïda per la imatge d'un home blanc, barbut, més prompte vell. Li calcule uns setanta anys. Al principi sembla hieràtic, com si fora una foto, però de seguida m'adone que es meneja. No sé si és un vídeo o si el que veig està succeint en directe. L'home sembla assegut, i per això la càmera només li capta de cintura cap amunt. Darrere del que pareix una gran butaca, o potser un tron, hi ha tres columnes engalanades amb ciris apagats. Més al fons, un mur de pedra interromput per diverses finestres apuntades que deixen passar la llum del matí.

A l'home, els cabells ondulats quasi li arriben als muscles. Són d'una tonalitat entre marró i daurada, com el bigot i la barba. Unes arrugues seques i abundants li envolten els ulls. Està vestit, afortunadament: porta una espècie de jupetí de pell per damunt d'una camisa blanca amb les mànegues amples que a les monyiques es tornen a estrenyer. Però el que més em crida l'atenció és el que té damunt del cap. No és una gorra, ni un turbant, ni un barret: és una corona. Però qui és este tio, per què es fa passar per Jaume I i què dimonis vol de mi?

Abans que puga eixir del xoc i preguntar-li, el senyor pren la paraula:

—Pau Capdevila? Sou vós Pau Capdevila?

—Jo mateixa —responc—. I tu qui eres?